

Huset. Per sagde, at Moderen naturligvis paa ingen Maade maatte forstyrres.

Ganske som ved hans Hjemkomst for syv Aar siden stod der en Bakke med noget Smørrebrød, der var sat af til ham. Signe skænkede ham en Kop Kaffe, og for ikke at støde an tvang han sig til at spise lidt, skønt han for Uro næppe kunde faa Brødet gennem Halsen. Fra den anden Ende af Stuen iagttog Tvillingerne ham med store nyfigne Øjne. Signe sagde:

„Du vil vel gerne ind og se Far? Han ligger jo hen i Døs og har ikke været vaagen siden iaftes. Sygeplejersken gør ham netop i Stand nu. Jeg skal gaa ind og høre, hvornaar du kan komme derind.“

Hun gik stille bort, idet hun lukkede Døren efter sig med begge Hænder, for at Laasen ikke skulde smække. Eberhard havde i Forvejen forladt Stuen, og for ikke at blive ene med den fremmede Broder forsvandt nu ogsaa Tvillingerne, idet de smuttede ud ad Døren til Køkkenet.

Per rejste sig, og uden selv at vide af det gik han et Par Gange op og ned ad Gulvet. Saa stillede han sig hen ved et af Vinduerne, der vendte ud mod den lille Græsplæne med nogle forkrøblede Træer, som udgjorde Præstegaardens Have. Hjertet trommede mod hans Side, og Tankerne flakkede raadvildt om efter et Selvforsvar.

Men som han stod der og med Ligegyldighed betragtede den lille solforladte, af høje Brandmure omhegnede Grønning, genvandt hans Sind lidt efter lidt sin Holdning, og hans Tanke blev atter klar. Han havde her fundet den Retfærdiggørelse, han søgte. Netop i denne Følelsesløshed, hvormed han gensaa sin Barndoms første Lege-